

[Justitsministeren.]

mærke, at færdselslovens § 29, som det ærede medlem også nævnte, pålægger den, der impliceres i et færdselsuheld, straks at standse og hjælpe tilskadekomne og i øvrigt at opgive navn og bopæl eller eventuelt gøre anmeldelse til politiet. Overtrædelse af denne bestemmelse straffes efter færdselslovens § 69 med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder.

Det er anklagemyndighedens opfattelse, som jeg mener at måtte dele, at der ikke er behov for at skærpe disse bestemmelser. En række afgørelser vedrørende overtrædelse af færdselslovens § 29 synes da også at vise, at overtrædelser af denne bestemmelse har væsentlig betydning både for strafudmålingen og for spørgsmålet om frakendelse af førerretten i tilfælde, hvor der foreligger personskade eller uagtsomt manddrab.

Vagn Bro: Jeg takker den højtærede minister for besvarelsen, og angående det første punkt, hvor ministeren sikkert med rette mener, at bedre afmærkning og bedre belysning vil hjælpe, har jeg kun at tilføje, at den højtærede minister i samarbejde med den højtærede minister for offentlige arbejder bør fremskynde arbejdet med de omtalte kryds.

Med hensyn til det sidste punkt, altså straffebestemmelserne, må jeg erkende, at det forekommer mig, at de — også strafferrammemæssigt — er relativt svage. Vi ved jo, hvorledes domstolene — og det skal jeg i og for sig ikke kritisere — meget sjældent selv i meget alvorlige tilfælde går op til maksimum. Men jeg har jo forstået, at vi med mellemrum får færdselsloven til revision, og så kan det jo være, at enten ministeren eller et af medlemmerne, som det jo også tilkommer at stille ændringsforslag, kunne fremkomme med et forslag til ændring på dette område.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg bør nok tydeliggøre mit svar til det ærede medlem vedrørende det første spørgsmål derhen, at det er jo kommunerne, de kommunale myndigheder, der iværksætter denne belysning og afmærkning af færdselsovergangene. Ministeriet for offentlige arbejder

kommer ind i billedet ved spørgsmålet om størrelsen af vejfondstilskuddene.

Med hensyn til strafferrammen vil jeg sige til det ærede medlem, at den omstændighed, at man unddrager sig ansvaret, jo efter det oplyste påvirker såvel strafudmålingen i det enkelte tilfælde som frakendelsestiden. Det er ganske klart — det har det ærede medlem ret i — at når vi ved lejlighed reviderer færdselsloven, kan vi tage problemet op igen og så få tid til, jeg havde nær sagt at kulegrave spørgsmålet om, hvorvidt den præventive virkning af § 29 med dens strafferramme er stor nok.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Vivike* til ministeren for Grønland:

„Kan ministeren meddele, hvorfor en biologassistent i en verserende sag trods sine kvalifikationer ikke kan blive ansat i Grønland?“

Vivike: Tilfældet Lenzing er bekendt fra omtale i dagspressen. Navnlig har Information, Ekstrabladet og Politiken behandlet denne mystiske affære. De uldne svar, der er givet i interviews med den højtærede grønlandsminister og departementschefen, efterlader indtryk af, at der her er tale om en endog meget varm grød.

Finn Lenzing har tidligere været ansat i fiskeribiologtjenesten i Godthåb. Biologerne dér var godt tilfredse med ham. Han fik besked om at overvintre, men pludselig blev han hjemkaldt. Nu er der en stilling ledig som biologassistent. Lenzing søger den, biologerne anbefaler ham, men ministeriet giver afslag. Hvorfor? Hvorfor kan Lenzing ikke blive ansat? Han har ingen kriminel fortid, hvis ikke ministeriet regner militærnægtelse og deltagelse i atomkampagnen som kriminel. Den højtærede minister har udtalt til pressen, at man ikke er interesseret i folk med visse uheldige tilbøjeligheder. Hvad menes der med det? Kommitteret Svane har som opgave at udelukke folk, der kan have en radikaliserende indflydelse på grønlænderne. Er det en af disse tilfælde, der har begrundet afslaget? Har ministeriet søgt oplysning i det hemmelige kartotek? I så fald: har kartoteket fremsat oplysninger, der ifølge ministeriet er belastende